
Za svůj povídkový debut získal Vratislav Maňák Cenu Jiřího Ortena

Za svůj povídkový debut získal Vratislav Maňák Cenu Jiřího Ortena

18. 5. 2012; autor: Helena Stinglová; rubrika: Studenti

Hned svým debutem zaujal jak literární kritiky, tak i Svaz českých knihkupců a nakladatelů. Za sbírku povídek Šaty z igelitu obdržel student Mediálních studií na Fakultě sociálních věd UK Bc. Vratislav Maňák Cenu Jiřího Ortena. Svaz ji mladému velmi talentovanému prozaikovi udělil v první den knižního veletrhu Svět knihy ve čtvrtek 17. května.

Před půl rokem jste Šaty z igelitu vydal, teď jste za ně získal Cenu Jiřího Ortena. Čekali jste takový úspěch?

Mám z toho radost. Chápu to jako ocenění a uznání mé práce, respektive určité hodnoty, kterou Šaty z igelitu přinášejí. Je to také velká motivace do budoucna.

Může vám jako začínajícímu autorovi tato cena pomoci, abyste našel nakladatele či čtenáře?

Předpokládám, že se povědomí o mé knížce rozšíří minimálně mezi lidmi, kteří českou literární scénu sledují. A samozřejmě budu rád za každého nového čtenáře, který se do Šatů z igelitu pustí. Tomu by mohla Cena Jiřího Ortena opravdu pomoci.

Velkým tématem vašich povídek je útěk nebo únik. Nemají se teď vaši čtenáři bát, že když se na vás upne zrak veřejnosti, uniknete a přestanete vydávat?

Čtenáři by se bát neměli, nemám hrůzu ze zraků veřejnosti, a to především proto, že v dnešní hektické době je pozornost mainstreamu, a to slovo nemyslím nijak negativně, strašlivě prchavá.

Chystáte se ke státnicím. Jistě se teď na vás „vrhnou“ média, nebojíte se, že vás to bude rozptylovat před závěrečnými zkouškami?

Samozřejmě, že zvýšená míra pozornosti člověka rozptýlí, třeba i vyvede z míry, což je i můj případ, protože jako autora mě pochopitelně zájem o mou knížku těší. Státnice pro mě ale v tuhle chvíli představují to hlavní, jednoznačnou prioritu, a já udělám všechno pro to, abych se na přípravu soustředil a abych u nich obstál.

V pětadvacátém ročníku Ceny Jiřího Ortena, kterou Svaz českých knihkupců a nakladatelů oceňuje autory poezie či prózy mladší třiceti let, se s Vratislavem Maňákem utkalo ještě dalších devětadvacet začínajících spisovatelů. Porota nakonec vybrala Maňákovu prvotinu „za dovednost úsporného psaní, které nezjednodušuje, ale míří ke dřeni“. V porotě zasedli nakladatelka a spisovatelka Markéta Hejkalová, spisovatelka Petra Hůlová, vedoucí katedry bohemistiky Filozofické fakulty Univerzity Palackého Tomáš Kubíček, vedoucí kulturní rubriky Lidových novin Jiří Peňás a překladatel a redaktor časopisu Tvar Michal Škrabal.

Ještě před vyhlášením ceny Michal Škrabal přečetl velmi lichotivé laudatio na práci Vratislava Maňáka. „Autor píše kultivovaným, vytříbeným jazykem, je poučeným, suverénním stylistou, odvažujícím každé slovo s až lékárnickou pečlivostí a přesností. Je znát, jak svědomitě a vážně bere své psaní, a podobně náročný jako k sobě je i ke čtenáři. Jistě, lze také klouzat po povrchu jeho textů, ale upřímně, byla by to škoda, neboť to nejcennější se skrývá v hlubších vrstvách – autor pro nás utkal důmyslnou osnovu aluzí, náznaků a indicií, kterou je radost rozplétat. Takovýto prvek hravosti pak nedovoluje jeho textům utopit se v samoúčelné, do sebe zahleděné melancholii,“ chválil Michal Škrabal Maňákovu práci.

Právě v literárním časopisu Tvar Vratislav Maňák publikoval vůbec poprvé, když tam v roce 2008 vydal své první povídky, které se později staly součástí oceněné sbírky Šaty z igelitu.

[Třináct variací na téma lidského osamění](#)

[Tipy, co by vám nemělo na Světu knihy uniknout](#)